בס"ד

הבלוף הגדול

II

התשע"ד - 2013

אזלת ידן של רשויות האכיפה ביהודה ושומרון – דו"ח מעקב

טבת התשע"ד | דצמבר 2013

תנועת רגבים

פועלת למניעת השתלטות לא חוקית על אדמות מדינה

ולשמירה על כללי מנהל תקין בכל הנוגע למדיניות הקרקעית של מדינת ישראל.

כתיבה ועריכה: אברהם בנימין

צילום, תחקיר ונתונים: עובד ארד

בהוצאת:

תנועת רגבים (ע"ר)

ת"ד 44439 ירושלים 9144302

טל': 02-6560303

פקס': 02-6560363

office@regavim.org

www.regavim.org

תוכן עניינים

הקדמה 4
תקציר - עיקרי הנתונים 5
פרק א - פעילות רשויות התכנון בשטחי C ביהודה ושומרון 6
פרק ב - תקציר דו"ח 'הבלוף הגדול I' 7
פרק ג - ממשיכים לבלף 10
פרק ד - השוואה לנעשה במגזר היהודי 13
סיכום 15

הקדמה

בחודשים האחרונים עלתה מחדש על סדר היום הציבורי סוגית העדר אכיפת החוק באזור יהודה ושומרון. מבקר המדינה, השופט בדימוס יוסף שפירא, אף הקדיש בדו"ח המבקר האחרון[1] פרק מיוחד לאכיפת החוק ביהודה ושומרון והגדיר את המצב כ"כשל רב-מערכתי". בדברי הסיכום ציין המבקר:

"משמעות הממצאים שעלו בדו"ח זה היא מציאות קשה ומתמשכת באיו"ש בתחום אכיפת החוק ושל "איש הישר בעיניו יעשה", בעיקר בתחומי התכנון והבנייה, המים והתעבורה".

המילים הקשות בהן תיאר מבקר המדינה את חוסר תפקודן של מערכות האכיפה ביהודה ושומרון, מקבלות משנה תוקף בדו"ח שאתם מחזיקים כרגע ביד, המציג במספרים יבשים את פעילות האכיפה שקיימה יחידת הפיקוח של המנהל האזרחי, בין השנים 2010-2012[2].

נתוני ההריסה הדלים שביצע המנהל האזרחי בקרב האוכלוסייה הערבית המתגוררת בשטחי C, הנמצאים תחת אחריות ישראלית מלאה, מתגמדים מול עשרות אלפי מבנים פלשתיניים בלתי חוקיים הנבנים בשטח באין מפריע. מול הבניה הפלשתינית הבלתי חוקית, משתרך המנהל האזרחי בעיניים עצומות וברגליים כושלות, תוך שהוא מבצע להטוטי סטטיסטיקה שנועדו לייצר מצג-שווא של מערכת אכיפה מתפקדת, כביכול.

מאידך, כשמדובר באוכלוסייה היהודית באיו"ש, פועלות רשויות האכיפה בתקיפות וביעילות שאינן מוכרות מפעילותן מול עבירות הבניה במגזר הערבי.

כאשר רשויות החוק אינן מבצעות את עבודתן מדובר 'רק' במצב פסול בו "איש הישר בעיניו יעשה". כאשר מערכות אלו נוקטות במדיניות של איפה ואיפה הן מוסיפות חטא על פשע, וכשהן מנסות להסתיר זאת בתעלולי סטטיסטיקה זה כבר עובר כל גבול.

[1] דו"ח הביקורת השנתי 63ב'. קיץ 2013. פרק אזור יהודה והשומרון.
[2] כהמשך לדו"ח 'הבלוף הגדול I ", בהוצאת רגבים, אוגוסט 2011

תקציר - עיקרי הנתונים

- מספר המבנים, מסוגים שונים, שבנו פלשתינים בניגוד לחוק בשטחי C, נאמד בכ- **35,000**[3].
- בחודש אפריל 2013, עמד מספר **תיקי הפיקוח** כנגד בניה בלתי חוקית **פלשתינית** על **12,570**.

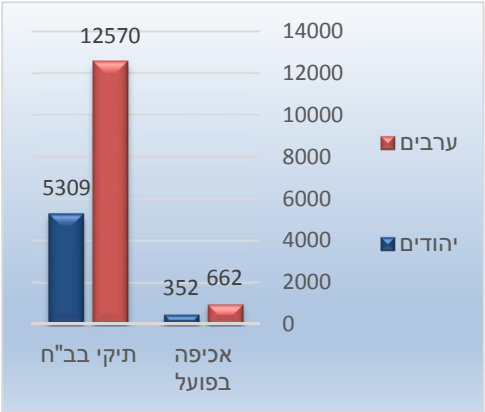

- **במהלך 2010-2012** הציגה יחידת הפיקוח של המנהל האזרחי נתוני הריסה של **662 מבנים** בלתי חוקיים שנבנו **במגזר הערבי** בשטחי C.
- מתוך רשימה זו, **51 בלבד** עונים על הגדרת 'מבנה מגורים', לצד מבני המגורים צוינה הריסתם של **47 אוהלי מגורים** (8 אחוזים ו-7 אחוזים, בהתאמה, מכלל פעילות האכיפה). כל יתר ההריסות הינן זניחות, ומבוצעות כלפי סככות, דירים, גרוטאות רכב, ועוד.
- הנה כי כן, בעוד במנהל האזרחי מנסים להציג נתוני אכיפה במספרים מרשימים האמת היא שמאחורי מרבית המספרים עומדים אלמנטים זניחים שהריסתם נועדה לצרכי סטטיסטיקה בלבד. הסך של הריסת בניה בלתי חוקית 'אמיתית', הינו זניח אל מול היקף המבנים הבלתי חוקיים הנבנים כל העת בשטח.

[3] במספר הזדמנויות ציינו נציגי המנהל האזרחי, כי פעילות יחידת האכיפה מול בב"ח פלשתיני בשטחי C מתמקדת רק באיזורים 'חשובים', ובפועל מכסה רק כשלושים אחוזים מכמותם בפועל של הבב"ח הפלשתיני באיזור זה.

פרק א - פעילות רשויות התכנון בשטחי C ביהודה ושומרון

לפני כשנתיים וחצי (אב התשע"א-אוגוסט 2011) פרסמה תנועת רגבים את דו"ח "הבלוף הגדול I ", דו"ח מקיף שחשף את אזלת ידן של מערכות אכיפת החוק ביהודה ושומרון בכל הנוגע לבניה בלתי חוקית שמבצעים הפלשתינים. כידוע, במסגרת הסכמי אוסלו שנחתמו בשנת 1995 בין ממשלת ישראל לרשות הפלשתינית חולקו שטחי יהודה ושומרון לשלושה סוגי אזורים:

שטחי A - 22% משטחי יהודה ושומרון: כוללים את מרבית האזורים העירוניים בהם מתגוררים תושבים ערבים. בשטחים אלו האחריות הביטחונית והאזרחית נמצאת בידי הרש"פ.

שטחי B - 18% משטחי יהודה ושומרון: כוללים את יתר האזורים האורבניים שלא נכללו בשטחי A מסיבות ביטחוניות. באזורים אלו האחריות האזרחית בידי הרש"פ בעוד האחריות הביטחונית נותרה בידי צה"ל.

שטחי C - 60% משטחי יהודה ושומרון: כוללים את יתר האזורים והם באחריות ביטחונית ואזרחית ישראלית. באזור זה מתגוררים נכון לסוף שנת 2012[4] כשלוש מאות וחמישים אלף אזרחים ישראלים. מספרם של התושבים הערבים באזור זה עומד על פי הערכות שונות על בין חמישים למאה אלף איש[5]. אחריותן של המערכות הישראליות לאכיפת חוקי התכנון והבניה ביו"ש מתקיימת רק בשטחים אלו.

הדו"ח התבסס על נתונים שהעביר המנהל האזרחי לגבי אכיפת חוקי התכנון והבניה כלפי האוכלוסייה הערבית המתגוררת בשטחים בשליטה ישראלית מלאה והצטיירה ממנו תמונה עגומה ומכעיסה. עגומה בשל הפשיעה שהפכה לנורמה מקובלת ונפוצה - יותר מ 30,000 מבנים ערבים בלתי חוקיים בשטחי C בלבד (נכון ליוני 2011). מכעיסה בשל אחוזי אכיפה אפסיים והתחמקות שיטתית של רשויות האכיפה מביצוע התפקידים המוטלים עליהן על פי החוק.

מהדו"ח התברר כי המנהל האזרחי לא יצר מעולם מדיניות סדורה לאכיפת דיני התכנון והבניה של ערבים ביהודה ושומרון. לשופטי בג"ץ הציגו המנהל האזרחי ופרקליטות המדינה מצג שווא ותמונת אכיפה שאיננה קיימת במציאות.

שנתיים לאחר פרסום הדו"ח הראשון, מצביעים נתוני ההמשך המתעדים את הריסת הבניה הבלתי חוקית באיו"ש בין השנים 2010-2012, הן במגזר היהודי והן במגזר הערבי, כי מגמת ההתנערות נמשכת.

---

[4] על פי נתוני שנתון דצמבר 2012 של הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה.

[5] בעבר פנתה רגבים לכלל הגורמים במערכת הביטחון בבקשה לקבל מידע אמין ומדויק אודות מספרם של התושבים הערבים בשטחי C. מתברר כי המנהל האזרחי לא מחזיק בנתונים עדכניים משל עצמו והוא מסתמך על נתוני הלמ"ס של הרש"פ.

פרק ב - תקציר דו"ח 'הבלוף הגדול I'

כבר בשנת 2010, נחשפה התנהלותו של המנהל האזרחי במערומיה. דו"ח 'הבלוף הגדול' גילה כי במשך שנים ארוכות נמנע המנהל האזרחי כמעט לחלוטין מלהרוס בניה בלתי חוקית של התושבים הערבים בשטח C. רובם המוחלט של אלפי המבנים הבלתי חוקיים, עומדים על מכונם באין מפריע. במקרים רבים מדובר על מבני פאר ענקיים. חרף העובדה שהמנהל האזרחי קידם ומקדם תכניות מתאר רבות עבור המגזר הערבי בשטחי C, התושבים הערבים אינם מכירים ברשויות התכנון הישראליות, ולפיכך הם נמנעים במכוון מלבנות בתחומי התכניות ובוחרים לבנות באופן בלתי חוקי ומבלי להתחשב בתכניות המתאר ובהוראות החלות עליהן על פי החוק.

על מנת ליצור מראית עין של אכיפה, ביצע המנהא"ז מפעם לפעם 'הריסות לצרכי סטטיסטיקה', בפעימות בלתי סדורות, ובאופן חסר היגיון תכנוני.

פעם אחר פעם, בהשיבו לעתירות שונות שהוגשו בעשור האחרון כנגד בניה בלתי חוקית במגזר הערבי, הציג המנהל האזרחי מצג שווא בפני בג"ץ, לפיו אין הוא מתנער מחובתו אלא שמגבלות המשאבים העומדים לרשותו מחייבות קביעת סדרי עדיפויות על פיהן ימומשו צווי ההריסה הרבים. בתחילה הצהיר המנהל האזרחי באמצעות פרקליטות המדינה בפני בג"ץ על סדרי עדיפויות כלליים על פיהם הוא פועל לאכיפת חוקי התכנון והבניה ביהודה ושומרון וזאת, כמתבקש, בלא ליצור הבחנה בין הבניה הבלתי חוקית במגזר הישראלי לזו המתבצעת במגזר הפלשתיני כך למשל פורט בתשובת המדינה לאחת העתירות[6]:

א. צווי הריסה המבוססים על החלטות שיפוטיות.

ב. צווי הריסה העוסקים בבנייה בשלבים התחלתיים, בנסיבות בהן קיימת חשיבות למתן מענה מהיר לפני השלמת הבנייה והאכלוס.

ג. צווי הריסה למבנים המצויים במקרקעין מוסדרים בבעלות פרטית פלסטינית.

ד. צווי הריסה למבנים המצויים במקרקעין שאינם מוסדרים ואינם בגדר אדמות מדינה.

ה. צווי הריסה למבנים במאחזים בלתי מורשים שהוקמו לאחר מרץ 2001.

ו. צווי הריסה למבנים במאחזים בלתי חוקיים שהוקמו לפני מרץ 2001.

ז. צווי הריסה למבנים המצויים מחוץ לתכניות תכנון מפורטות מאושרות.

ח. יתר המבנים.

[6] תגובת המדינה לבג"ץ 9051/05

כשהתברר כי עוד ועוד מבנים פלשתיניים בלתי חוקיים שבעניינם נתקבלו החלטות שיפוטיות[7], עומדים על תילם ואף ממשיכים להיבנות למרות ההחלטות השיפוטיות, המציאה המדינה קריטריון חדש הנוגע לנהלי הריסה כלפי המגזר הערבי בלבד, לפיו ייהרסו (בהוראת הדרג המדיני) רק מבנים המהווים סיכון ביטחוני. טיעון זה עיקר למעשה מתוכן את ההליך השיפוטי ואת סדרי המנהל התקין, מאחר ואכיפת כל החלטה שיפוטית אשר תינתן, כפופה להחלטת הדרג הביטחוני המוסמך לבדו להחליט האם המבנה הבלתי חוקי מוגדר כסכנה ביטחונית.

בהתאם להצהרות המדינה על כך שהקריטריון הביטחוני הוא הקריטריון הקובע לעניין מימוש צווי הריסה במגזר הערבי בשטחי C, הרי שכלל המבנים שנהרסו אמורים להיות כאלו המהווים סיכון ביטחוני. לאור הצהרות המדינה בבג"ץ פנתה תנועת רגבים אל המנהל האזרחי וביקשה לקבל על בסיס חוק חופש המידע את רשימת המבנים שנהרסו מסיבות ביטחוניות בכל אחת מהשנים 2008-2011 במגזר הערבי בשטחי C.

בתחילה טענו במנהל האזרחי כי: ***"כלל המבנים הפלסטינים הבלתי חוקיים שנהרסו בין השנים 2008-2011 נהרסו מטעמים ביטחוניים"***. אולם לאחר שדרשנו על יסוד הוראות החוק לקבל את רשימת המבנים המלאה, התקבלה רשימה הכוללת 195 מבנים שנהרסו, כך על פי טענת המנהל האזרחי, מסיבות ביטחוניות בין השנים 2008-2011.

האם אכן מדובר היה במבנים המהווים סיכון ביטחוני, אשר הוא שהעלה אותם לראש סדרי העדיפויות של רשויות האכיפה והוא שהעדיף אותם על פני הווילות אדירות הממדים כנגדן התריעה רגבים פעמים כה רבות? התשובות העלו גיחוך מר. טבלת הנתונים דלהלן העלתה את התמונה הבאה: **מתוך רשימת כלל המבנים 'שנהרסו מטעמים ביטחוניים', רק 28 בלבד ענו על ההגדרה הפשוטה 'מבנה מגורים'**. הרוב המוחלט של "ההריסות" התייחס לבורות מים, גדרות, סככות, הכשרות חקלאיות וכדו' אלמנטים זניחים שבינם לבין סיכון ביטחוני אין דבר וחצי דבר.

שנה	מבנה מגורים	בור מים	אחר	סככות, דירים, לולים ופחונים	הכשרות שטח וחקלאות	לא נמצא בשכבות המידע	סה"כ
2008	12	1	1	37	2	0	53
2009	2	13	1	4	0	3	23
2010	7	27	8	16	5	2	65
2011	7	10	2	11	5	19	54
סה"כ	28	51	12	68	12	24	195

[7] דוגמא: במסגרת בג"צ 5790/10 עתרה רגבים כנגד בנייתו של מסגד בכפר בורין שבשומרון. בית המשפט העליון הוציא צו ביניים האוסר על המשך בניית המסגד, אך הצו הופר בארבע פעמים שונות במהלך התקופה בו אמור היה להיהרס על ידי המדינה בהתאם ל'סדרי העדיפויות'. נכון לזמן כתיבת שורות אלו, המסגד טרם נהרס. כך קרה גם לגבי בית ספר ענק שנבנה והמשיך להיבנות תוך הפרת צו שיפוטי של בג"צ שניתן במסגרת עתירה נוספת שהגישה רגבים (בג"צ 8806/10).

האמת הפשוטה התגלתה: למנהל האזרחי אין, ומעולם לא הייתה, מדיניות סדורה בכל הנוגע לאכיפת דיני התכנון והבניה כנגד בניה בלתי חוקית של ערבים ביהודה ושומרון.

המנהל האזרחי ופרקליטות המדינה בחרו להסתבך ברשת של שקרים שסופם להתגלות, במגמה ליצור תמונת אכיפה שונה לחלוטין מזו ש(לא)מתקיימת במציאות.

דו"ח 'הבלוף הגדול' I הסתיים בשאלות הבאות:

- האם מכאן והלאה יהיה מי שימצא את האומץ הנדרש לנער את המערכת מהקיפאון שאחז בה או שהצביעות תמשיך לחגוג ושלטון החוק ימשיך להירמס.
- האם מכאן ולהבא יהיה מי שיקבע סדרי עדיפויות להלכה אך גם למעשה, סדרי עדיפויות אמיתיים שישקפו את מדרג החומרה של העבירות על דיני התכנון והבניה המבוצעות ברחבי יהודה ושומרון.
- האם מכאן ולהבא יהיה מי שידאג לבצע את אלפי צווי ההריסה החלוטים התלויים ועומדים כנגד עבריינים הבניה במגזר הערבי או שהרי הניירת ימשיכו להעלות אבק על מדפי המנהל האזרחי.

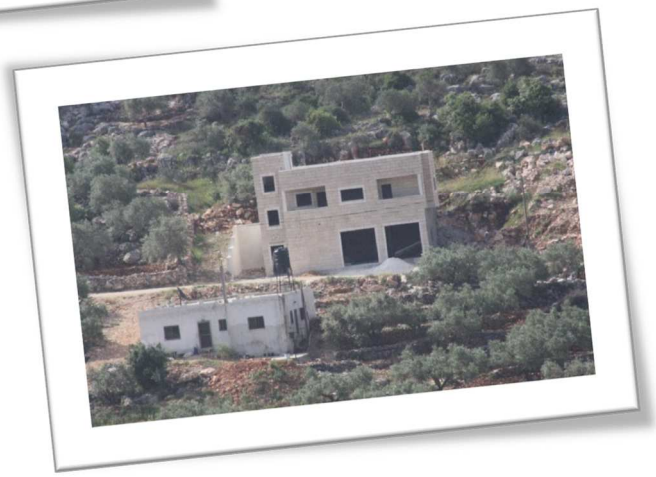

פרק ג - ממשיכים לבלף

שנתיים אחרי פרסום הדו"ח והשלכותיו המטרידות, החלטנו לבחון מחדש את הנתונים ולראות מה השתנה, אם בכלל.

על פי נתוני המאגר הדיגיטלי של המנהל האזרחי, נכון לאפריל 2013, עמד מספר **תיקי הפיקוח** כנגד בניה בלתי חוקית ערבית בשטחי C באיו"ש על 12,570. שנתיים קודם לכן, במאי 2011, עמד מספר תיקי הפיקוח במגזר הערבי על 12,430.

במענה לפניית חופש מידע שהעבירה תנועת רגבים, חשף המנהל האזרחי את **נתוני ההריסה** של בניה בלתי חוקית בשטחי C של השנים 2010-2012[8] הן במגזר היהודי והן במגזר הערבי. מטבלת הסיכום שהציג המנהל האזרחי עולה כי יחידת הפיקוח הרסה בתקופה זו 662 מבנים בלתי חוקיים בקרב המגזר הערבי, וזאת אל מול 195 מבנים בלבד בתקופה המקבילה (בת 4 שנים) שקדמה לכך.

שנה	מבני מגורים	אוהלים	בור מים	סככות, דירים, לולים, גרוטאות רכב, ציליות ופחונים	הכשרות שטח וחקלאות	פריצות דרכים	סה"כ
2010	12	-	31	60	4	3	110
2011	18	35	55	161	19	8	296
2012	21	12	27	179	7	10	256
סה"כ	51	47	113	400	30	21	**662**

לכאורה ניתן היה להסיק ממספרים אלו, כי חלה עליה של מאות אחוזים בהיקף פעילותה של יחידת האכיפה מאז השנים 2008-2010 בקרב הבניה הערבית הבלתי חוקית באיו"ש, אולם ניתוח פשוט של נתוני המנהא"ז מלמד, שוב, כי מדובר באחיזת עיניים סטטיסטית. מתוך 662 ה"מבנים" שהרסה יחידת הפיקוח, **51 בלבד** עונים על הגדרת 'מבנה מגורים' (8 אחוזים). לצד מבני המגורים צוינה הריסתם של **47 אוהלי מגורים** (7 אחוזים).

[8] נתוני ההריסות שקיבלנו מהמנהל האזרחי בשנת 2011 לגבי השנים 2010-2011 , נמוכים באופן משמעותי מאלו המופיעים בתצהיר המנהל לגבי שנים אלו, כפי שהתקבלו בשנת 2013. מאחר והנתונים המאוחרים גבוהים יותר, ובהנחה כי מדובר בתקלה טכנית, ניתן לשער כי חוסר ההלימה נובע מנתוני הריסה נוספים לשנים אלו, שהוזנו למסד הנתונים לאחר תום שנת 2011.

פירוט על פי שנים:

מתוך 110 תיקי בב"ח שהרס המנהל האזרחי במגזר הערבי בשנת 2010, רק 12 היו מבני מגורים.

מתוך 296 תיקי בב"ח שהרס המנהל האזרחי במגזר הערבי בשנת 2011, רק 18 היו בתי מגורים ועוד 35 אוהלי מגורים.

מתוך 256 תיקי בב"ח שהרס המנהל האזרחי במגזר הערבי בשנת 2012, רק 21 היו בתי מגורים – ועוד 12 אוהלי מגורים.

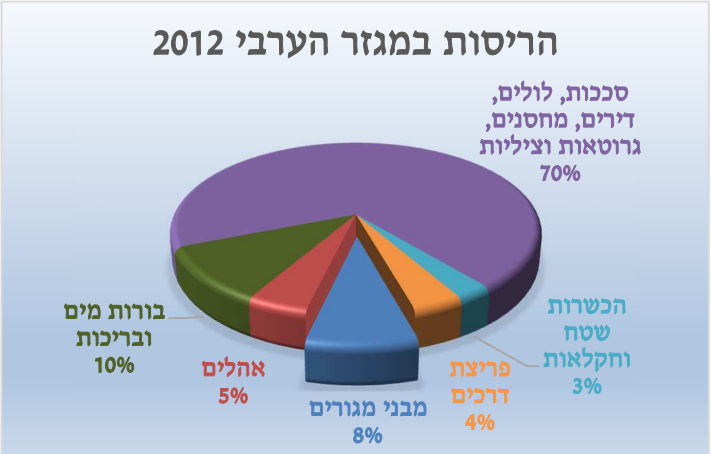

יוצא אם כן, כי מספר מבני המגורים שנהרסו ע"י יחידת הפיקוח במגזר הערבי בין השנים 2010-2012, עומד על 8 אחוזים בלבד מכלל פעילות האכיפה. הריסה של אהלים המשמשים למגורים, מהווה פלח פעילות המגיע ל-7 אחוזים נוספים בלבד.

אולם כאמור לעיל, גם הריסת 513 האובייקטים שאינם משתייכים להגדרה כלשהי של מגורים, מציפים את הגיחוך וחוסר האמת שבטענת "סדרי העדיפויות", עליהם הצהירו המנהל האזרחי ופרקליטות המדינה. כזכור, על פי טענה זו, עומד הקריטריון של 'הסיכון הביטחוני' בראש רשימת סדרי העדיפויות להריסת בניה בלתי חוקית. האם מאות הסככות, הפחונים ובורות המים אותם הרס המנהל האזרחי בשנים 2010-2012 עונים על הגדרה זו?!

פרק ד - השוואה לנעשה במגזר היהודי

מספר תיקי הבב"ח הפתוחים במגזר היהודי, עומד על מעט פחות ממחצית מספר תיקי הבב"ח במגזר הערבי. התאמה דומה קיימת גם בנתוני ההריסות של שני המגזרים בשנים 2010-2012.

בחינת היחס שבין מספרי התיקים שנפתחו לכמות התושבים מראה כי אחוז עבריינות הבניה בקרב הפלשתינים גדול פי עשרה מזה של המגזר היהודי: בעוד שבקרב הפלשתינים בשטחי c נפתחו כ-12,000 תיקי בב"ח לכ- 70,000 תושבים – משמע כי 17% מתוך כלל המבנים המשמשים אוכלוסייה זו, נבנו בניגוד לחוק (זאת מבלי לחשב את הצהרות המנהל האזרחי, כי הם מפקחים רק על כשלושים אחוזים ממספר הבב"ח הפלשתיני), הרי שבמגזר הישראלי ישנו אלמנט אחד בלבד של בניה בלתי חוקית על כל 100 תושבים. (כ-5300 תיקים לכ- 350,000 תושבים – 1.5% בלבד).

שנה	מבני מגורים	מבני עץ למגורים	בור מים	סככות, דירים, לולים, גרוטאות רכבים, ציליות ופחונים	הכשרות שטח וחקלאות	פריצות דרכים	סה"כ
2010	22	33	1	39	8	1	104
2011	16	21	0	19	1	1	58
2012	89	57	0	36	3	6	191
סה"כ	127	111	1	94	12	7	**352**

המצג השוויוני לכאורה של אחוזי האכיפה ביחס למספר תיקי הפיקוח בכל מגזר, מתפוגג עם פילוח נתוני ההריסות שביצע המנהל האזרחי במגזר היהודי והשוואתם לנתוני ההריסות במגזר הערבי שהובאו לעיל. מסתבר כי גרירת הרגליים בה לוקה המנהל האזרחי בבואו לאכוף את החוק במגזר הערבי, משתפרת פלאים בכל הנוגע לפעילות האכיפה בקרב המגזר היהודי. מתוך 352 המבנים שהרס המנהל האזרחי במגזר היהודי בשנים 2010-2012, 127 היו בתי מגורים ועוד 111 מבני עץ אשר שמשו אף הם למגורים. הריסת כלל מבני המגורים במגזר היהודי מהווה קרוב ל-70 אחוזים מכלל עבודת יחידת הפיקוח במגזר זה.

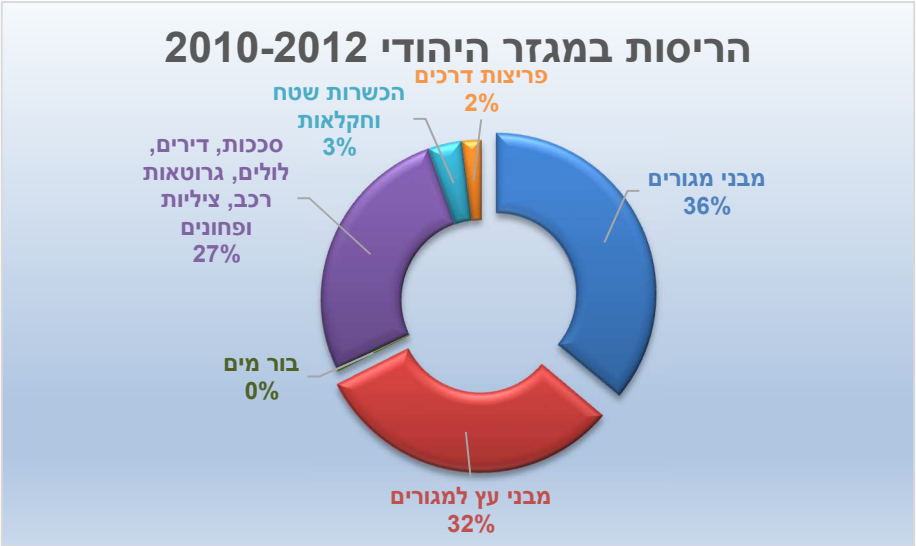

ולפירוט על פי שנים:

מתוך 104 תיקי בב"ח שהרס המנהל האזרחי במגזר היהודי בשנת 2010, 22 היו בתי מגורים, ועוד 33 מבני עץ למגורים (העומדים על 21% ו-31%, בהתאמה, מכלל פעילות האכיפה בשנה זו במגזר היהודי).

מתוך 58 תיקי בב"ח שהרס המנהל האזרחי במגזר היהודי בשנת 2011, 16 היו בתי מגורים ועוד 21 מבני עץ למגורים (העומדים על 27% ו-36%, בהתאמה, מכלל פעילות האכיפה בשנה זו במגזר היהודי).

מתוך 191 תיקי בב"ח שהרס המנהל האזרחי במגזר היהודי בשנת 2012, 89 היו בתי מגורים ועוד 57 מבני עץ למגורים (העומדים על 46% ו-30%, בהתאמה, מכלל פעילות האכיפה בשנה זו במגזר היהודי).

מהנתונים עולה כי היקף הריסות מבני המגורים במגזר היהודי ביו"ש גבוה פי כמה וכמה מהרס מבני המגורים במגזר הערבי. זאת, בשעה שמספר תיקי הפיקוח במגזר היהודי עומד על כמחצית בלבד מתיקי הפיקוח בקרב המגזר הערבי, ובשעה שעבריינות הבניה במגזר הערבי גבוהה פי עשרה מזו שבמגזר היהודי.

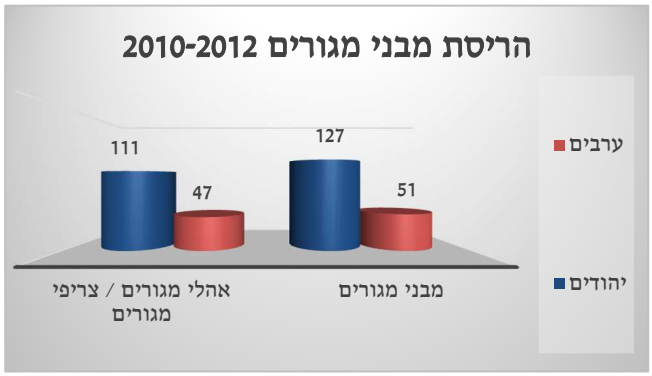

סיכום

השאלות שנשאלו בסיכום דו"ח 'הבלוף הגדול' 2011, ממשיכות להדהד, וביתר שאת, גם עתה.

עד היום, טרם גובשה מדיניות סדורה בכל הנוגע לאכיפת דיני התכנון והבניה כנגד בניה בלתי חוקית של ערבים ביהודה ושומרון.

בשעה שאלפי צווי הריסה חלוטים תלויים ועומדים כנגד עבריינ‍י הבניה במגזר הערבי, בוחר המנהל לבצע אכיפה באופן ספורדי ובלתי סדיר נגד תיקים זניחים ברובם המוחלט, תוך התחמקות שיטתית ממתן הסברים ממשיים להתנהלותו.

מטרת מדיניות 'חוסר-המדיניות' היא אחת - לאחז את עיני הציבור באופן המדמה התנהלות תקינה והיקף פעילות סביר ומתקבל על הדעת. בשעה שמבני אבן עתירי ממדים ממשיכים להתנוסס לאחר צו שיפוטי שניתן בעניינם, מהווה הריסתם הנרחבת של סככות ופחונים לעג לרש, ביזיון המנהל התקין ושלטון החוק, לו אחראים, למרבה הצער, דווקא האמונים על שמירתו.

בד בבד, מופנית מדיניות אכיפה נוקשה פי כמה וכמה כלפי המגזר היהודי, באופן המבטא היטב את הביטוי העממי 'אין לא יכול - יש לא רוצה'.

ת.ד. 44439
ירושלים 9144302

טל. 02-6560303
פקס. 02-6560363

office@regavim.org

www.regavim.org